

reviste, vom prezenta pe scurt principalele realizări în domeniul studiului științific al limbii ruse și al raporturilor lingvistice ruso-române¹. Se poate spune că în ultimii 20 de ani s-a creat o școală de rusistică românească, ai cărei reprezentanți și-au făcut specializarea sau au susținut teze de doctorat atât în universitățile românești, cât și în cele sovietice (Moscova, Leningrad și alte centre), și care s-au afirmat pe plan internațional la cele trei congrese de slavistică de la Moscova (1958), Sofia (1963) și Praga (1968) și la alte întîlniri internaționale. Lucrările acestora apar fie în volume — gramatici, dicționare cursuri universitare, fie în reviste de specialitate din țara noastră și din U.R.S.S.

Dicționare. După mai multe reeditări ale cunoscutului *Dicționar rus-român* al lui M. V. Serghievski și K. A. Marțișevskaia și paralel cu cele două ediții ale dicționarului lui N. G. Corlăteanu și E.M. Russev, editate la Moscova, rusiștii români au publicat mai multe lucrări de acest fel, și anume: *Dicționar rus-român*, vol. I—II, de un colectiv, sub conducerea acad. E. Petrovici și avînd ca redactori principali pe Gh. Bolocan și Tatiana Nicolescu (București, 1959—1960, 800 + 752 p., format mare), un dicționar bogat, bazat pe cel publicat sub redacția lui D. N. Ușakov; *Dicționar rus-român*, de un colectiv sub red. lui Gh. Bolocan, București, 1964 (cu *Elemente de morfologie rusă*, de Gh. Bolocan); V. Vascenco, *Dicționar de buzunar român-rus* (București, 1968) și *Dicționar de buzunar rus-roman* (București, 1969), dicționare de format mediu, acordînd o atenție deosebită exactității traducerilor; Gh. Bolocan și T. Voronțova, *Dicționar frazeologic rus-român* (București, 1968), primul de acest fel, și altele (tehnice, liliput etc.)².

Manuale, cursuri universitare și studii de limba rusă contemporană. Primul manual de acest fel este acela al lui Al. Zacordonet, șeful catedrei de limba rusă de la Universitatea din Iași: *Gramatica limbii ruse. Fonetica și morfologia* (București, 1949), rodul unei îndelungi activități didactice. Menționăm apoi cursul practic universitar pentru facultățile filologice, *Limba rusă*, alcătuit de un colectiv, sub conducerea Ecaterinei Fodor, șefa catedrei de limba rusă de la Universitatea din București (3 vol., București, 1962), reeditat recent într-o formă nouă, mult îmbunătățită și îmbogățită: *Русский язык* (4 vol., București, 1968—1969). Un colectiv format din Nadejda Mangul, V. Vascenco și Ion Oiță, a publicat, în două ediții, cursul teoretic *Современный русский язык* (București, 1962, 1963), care s-a bucurat de o bună primire în țara noastră și în Uniunea Sovietică. Alături de o serie de manuale de limba rusă pentru facultățile nefilologice, vom mai aminti aici un foarte util îndrumător practic pentru publicul larg, *Învățați limba rusă fără profesor* de Gh. Bolocan și T. Voronțova (București, 1962, cu discuri), reeditat recent (ed. 2, 1968). Dintre lucrările de metodică, menționăm pe cea semnată de M. Popescu, T. Botez, L. Dudnicov și L. Solcănescu (*Metodica predării limbii ruse*, București, 1966), cercetările originale ale lui E. Novicicov (în special, *Predarea*

¹ În afara lucrărilor de istorie a slavisticii românești, citate mai sus, pot fi consultate: Emil Petrovici, *Dezvoltarea studiilor de slavistică în țara noastră în ultimii 15 ani*, SCL, X, 1959, nr. 3, p. 333—341; G. Mihăilă, *Slavistica românească după 1944 și sarcinile ei actuale (Lucrările de lingvistică)*, Rsl, IV, 1960, p. 5—34.

² Vezi Mircea Seche, *Schiță de istorie a lexicografiei române*, p. 314—316.